3 Φεβρουαρίου 2014

Αγιότητα μια «Άλλη» ποιότητα ζωής

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Στους αγαπητούς μου Θεολόγο, Ευθύμιο και Ισίδωρο τους μοναχούς, για τις όμορφες στιγμές που μου χάρισαν στον Άθω.

Όταν κάποτε ο μεγάλος λογοτέχνης Αλέξανδρος Μωραϊτίδης επισκέφτηκε το Άγιον Όρος προσπάθησε να έρθει σε επαφή με τον γνωστό τότε οσιότατο μοναχό αλλά και λόγιο άνδρα Δανιήλ το Σμυρναίο που ασκήτευε στα δύσβατα αλλά πανέμορφα και φιλόξενα για τις ψυχές που αναζητούν τον Νυμφίο Κατουνάκια. Ο Γέρων Δανιήλ την εποχή εκείνη ήταν αρκετά γνωστός όχι μόνο μέσα στο Όρος αλλά και στον κόσμο – από τους προσκυνητές- για την λογιότητα του, αλλά κυρίως και πρωτίστως για την αγιότητα του βίου του. Ο Μωραϊτίδης ο οποίος πρέπει να σημειώσουμε ότι έγινε μοναχός σε προχωρημένη ηλικία και εκοιμήθει με το αγγελικό σχήμα, έχοντας ακούσει για την μεγάλη αυτή Αθωνική μορφή, δεν έχασε την ευκαιρία να αναζητήσει τον Γέρων ασκητή. Έτσι και έγινε. Όταν τελικά ευδόκησε ο Θεός και τον συνάντησε και αφού για πολλές ώρες μίλησαν και αντάλλαξαν απόψεις γύρω από την πνευματική ζωή και τον αγώνα της ψυχής να αγαπήσει ευχαριστιακά τον Χριστό εξήλθε από το κελί του Γέροντα και προχωρώντας προς τους φίλους και συνοδοιπόρους του στο αθωνίτικο προσκύνημα, μονολόγησε, ” μέχρι σήμερα πίστευα ότι κάτι έχω καταφέρει με τον Χριστό. Οτι κάπως τον πλησίασα. Αλλά από την στιγμή που είδα αυτό τον άγιο άνθρωπο και αντίκρισα ζωντανή την αγιότητα μπροστά στα μάτια μου, κατάλαβα

οτι τίποτε δεν έκανα ακόμη, τίποτε δε κατάλαβα... είμαι πάρα πολύ μακριά". Τα λόγια αυτά του Μωραϊτίδη πιστεύω ότι εκφράζουν κάθε άνθρωπο ο οποίος στην ζωή του ήρθε έστω και μια φορά σε επαφή με την αγιότητα. Με αυτό το Αλλιώς του βίου. Την ετέρα μορφή του υπάρχειν. Την γλυκύτητα, ειρήνη, ησυχία, καταλαγή, κατάπαυση, ομορφιά και άνοιξη που κρύβεται μέσα στις ψυχές όλων εκείνων που ζουν το βαθύτερο λόγο των Όντων. Την πληρότητα της εσωτερικής πληροφορίας που υπάρχει πίσω από το παραπέτασμα, από την κουρτίνα των αισθήσεων, του χώρου και του χρόνου, της συμπαντικής αντιληπτικότητας. Αυτό που στην εποχή μας σιγά σιγά με αιδώ και φόβο ψιθυρίζει η σύγχρονη επιστήμη- δηλαδή την ύπαρξη πολλαπλών και ποικίλων χώρων, χρόνων και μορφών υπάρξεων- οι Άγιοι το ομολογούσαν αιώνες τώρα. Το «Αλλιώς» αυτού του κόσμου, του σύμπαντος που μας περιβάλει. Απλά οι άγιοι όπως και κάθε κτίσμα δεσμεύονται μέσα στα εκφραστικά και επικοινωνιακά όρια που μας περιβάλουν. Μέσα στην ιστορία που δεσμεύει τον λόγο και την έκφραση. Που τειχίζει την εμπειρία σε σκλαβωμένες λέξεις, στην φυλάκιση των νοημάτων. Η αγιότητα δεν είναι ηθική. Και αυτό πρέπει να το καταλάβουν πρωτίστως οι Χριστιανοί. Η αγιότητα δεν είναι νόμος, πολλές φορές ούτε δόγμα. Δεν είναι ερμηνεία. Είναι αποκάλυψη. Χάρισμα. Που δεν μετριέται και δεν παζαρεύεται. Κυρίως δε, δεν εξαγοράζεται μέσω καμίας αξιομισθίας. Δεν λογικοποιείτε και δεν ερμηνεύεται. Βιώνεται ως παρουσία διαφορετικής ποιότητας από ΄κείνες του κόσμου και της κοινωνίας. Ως αποκάλυψη του επέκεινα, που είναι πάντα παρόν αλλά όχι ακόμη φανερό. Άλλωστε μεταφυσική δεν υπάρχει. Υπάρχει αυτό που βλέπουμε αλλά και πολλά περισσότερα που ακόμη δεν μπορούμε να αντικρύσουμε και να ζήσουμε. Αλλά ζουν ως διαρκές παρόν, αλλά ακόμη όχι για όλους. Οι άγιοι είναι εκείνοι που μυστικά και κατά χάριν αντιλαμβάνονται, επιδέχονται ,επεξεργάζονται και μεταφράζουν όσο μπορούν με την γλώσσα και τα νοήματα της εποχής τους εκείνα που ο Θεός ακόμη δεν θέλησε μέσα στην πρόνοια και σοφία του σχεδίου του ν' αποκαλυφθούν. Εμείς απλά βιώνουμε δίπλα τους, τα στοιχεία εκείνα που χαρακτηρίζουν αυτή την άλλη πραγματικότητα που υπάρχει πέρα των αντιληπτικών λειτουργικών μας ορίων. Δηλαδή ποιότητες βιώνουμε και αντιλαμβανόμαστε καθώς προσεγγίζουμε και συναναστρεφόμαστε ένα άγιο άνθρωπο. Όχι λογική αλλά βίωμα έντονο. Αγάπη, ειρήνη, ενότητα, συμφιλίωση, άνοιγμα της καρδιάς, του νου, των συναισθημάτων και νοημάτων του εσώτερου κόσμου. Πλάτυνση της αντίληψης απέναντι στο άνθρωπο και την κτίση. Ανυπόκριτη αγάπη, ταπείνωση που δεν έχει κανένα ίχνος μειονεκτικότητας αλλά μονάχα βαθειάς συναίσθησης της ανθρωπινότητας. Ταπείνωση που γίνεται προσφορά, διακονία και θυσία, δηλαδή παίρνει την μορφή της δυναμικής παρουσίας μέσα στην ζωή. Δεν είναι ταπείνωση μοιρολατρική ή κακόμοιρης διαδικασίας, αλλά όπως έλεγε και ο Γέροντας Παΐσιος πνευματική λεβεντιά. Στην

συνάντηση με την αγιότητα δεν υπάρχει ψυχολογισμός. Δεν διακρίνεται καταπίεση, διάσπαση, αντινομία, κατακερματισμός, αλλά ενότητα, ηρεμία και εσωτερική τακτοποίηση. Γι’ αυτό και η ύπαρξη των αγίων είναι ειρηνική. Όχι με ψυχολογικά κριτήρια και ηθικιστικές κατανοήσεις, αλλά ως γεγονός εσωτερικής ενότητας. Στην αγιότητα απουσιάζει το υπαρξιακό ψεύδος. Ο τεμαχισμός και κατακερματισμός του Είναι σε προσωπεία, σε κρυφά, σκοτεινά ή ετερόκλητα σημεία. Στη ύπαρξη του αγίου υπάρχει σύνθεση. Συμφιλίωση. Αποδοχή. Εμπειρία το όλου ανθρώπου και όχι μερισμός του. Η αγιότητα δεν επιβάλλεται. Δεν εξουσιάζει, δεν διατάζει, δεν διεκδικεί και δεν προσηλυτίζει. Είναι ελευθερία που σου δίνει χώρο να υπάρχεις και να αναπτύσσεσαι χωρίς πατροναρισμούς και επιβολές μεταφυσικής αυθεντίας ή απειλής. Στην συνάντηση με έναν άγιο άνθρωπο ζεις έντονα και από κοντά την πνευματική πληρότητα, την καθαρότητα του νου, την παιδικότητα της ψυχής, το φως εκείνο που υπέρλαμπρο καθρεπτίζεται στα μάτια και λούζει την ύπαρξη στους ήχους και τα χρώματα του Θεού. Βιώνεις την χαριτωμένη αύρα που δεσμεύει ερωτικά την ύπαρξη στον αιώνιο εραστή της. Την κοιμίζει στον νυμφώνα της αέναης συνουσίας που δεν λαμβάνει και δεν θα λάβει τέλος ποτέ. Διότι στον νυμφώνα του Θεού τέλος δεν υπάρχει. Μήτε αρχή υπήρξε ποτέ. Στο πρόσωπο, την ψυχή και στο σώμα του αγίου συναντάς τον «Όλο» άνθρωπο εν ετέρα μορφή. Το «νέο» άνθρωπο, τον «νέο» κόσμο, την «νέα» πραγματικότητα, την κρυμμένη σε τούτο τον αιώνα αλλά εν δυνάμει φανερούμενη. Εκεί που όντως ζείς, όντως υπάρχεις. Αντικρίζεις και συναισθάνεσαι ότι η μουρμούρα, η γκρίνια, το άγχος η μελαγχολία, η φοβία, ο ηθικισμός, ο νομικισμός, η πλήξη και η ανία της ύπαρξης, αυτό το μεγάλο αυτοκαταστροφικό χασμουρητό από το οποίο κατά τον Ντοστογέφσκυ θα καταστραφεί ο κόσμος, δεν υπάρχει. Αντιθέτως την άχαρη ζοφώδη θέση τους έχουν λάβει άλλες ποιότητες της ζωής, του βίου. Η χαρά της ύπαρξης, της ζωής, του υπάρχειν, είναι στοιχεία που αντιπροσωπεύουν την αγιότητα. Ένα ατέρμονο πανηγύρι μπροστά στο θαύμα της ζωής είναι η αγιότητα. Μια άλλη πραγματικότητα πέρα από την σύμβαση μέσα στην οποία εκούσια και ακούσια φυλακιζόμαστε καθημερινά. Η δίψα για την λευτεριά είναι δυνατότερη από όλα τα κελιά. Και κυρίως από τα κελιά που δεσμεύσαμε τις υπάρξεις μας, τον χρόνο και τις μέρες της ζωής μας. Την μοναδικότητα της ετερότητας μας ύπαρξη, ζωή.
παπα-Λίβυος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr